

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 169.

Tredie Session.

51de Møde.

Onsdagen den 7de Januar.

(Fortf.)

Mourier (fortf.): Men, hvad man end vil mene herom, saa er det dog ikke paa den Maade, at vi skulle omhegne Sædeligheden, ved til Værn for den at give uretfærdige Love. Ogsaa Lovgivningen, mine Herrer! har sin Moralitet (Hør!), og til det moralske Præg, som Lovgivningen ikke bør savne, hører sandelig Retfærdighed; men det var ikke den rette Vej at gaae, at ville omgjorde Fæster-Enkernes Dyd med saadanne Love som den, den ærede Forslagsstiller vil raade os til at vedtage.

Jeg kan ibrigt ei heller tilbageholde den Bemærkning, at Lovforslaget forekommer mig at røbe større Jær for Fæster-Enkernes Dyd end Overblik over Forholdene. Den ærede Forslagsstiller fremsætter Sagen, som om det var noget ganske Enestaaende, noget særdeles Mærkeligt og uden tilsvarende Exempler i vore Forhold, at Enke eller Fæstere have Begunstigelser, som de miste ved at indtræde i nyt Ægteskab. Hvad mener den ærede Forslagsstiller om de meget hyppigt forekommende Tilfælde, at en Enke, saalænge hun forbliver i Enkestand, er berettiget til at fortsætte sin afdøde Mand's Næringsdrift? Eller vil maaskee den ærede Forslagsstiller være betænkt paa i denne Retning at supplere sit Forslag? En Enke kan f. Ex., under visse Betingelser, efter Mandens Død fortsætte det af ham drevne Gæstgiveri; men dersom hun ophører at være Gæstgiveresse, naar hun gifter sig, saa er det aabenbart, at hendes Dyd sættes i Fare; for at bevare hendes Sædelighed, maatte vi altsaa have en Lov, hvorefter hun kunde vedblive at være Gæstgiveresse, skjøndt hun indlod sig i

nyt Ægteskab. Den ærede Forslagsstiller maatte heller ikke glemme at medtage Haandværker-Enkerne med flere Andre. Men jeg frygter for, at et saadant Forslag neppe vilde finde synderlig Indgang, og det vilde dog fra Sædelighedens Standpunkt have ligesaa meget for sig, som det nu foreliggende Lovforslag, ja meget mere, da man dog kunde træffe hin Foranstaltning, uden at begaae noget Uretfærdigt og uden at gjøre Greb i anden Mand's Lomme. Men vi behøve ikke at holde os til Næringsforholdene. Den ærede Forslagsstiller mindes dog vel den Bestemmelse i Pensionsløven, at Enkepensioner ophøre, naar Enken indtræder i nyt Ægteskab; eller mindes den ærede Forslagsstiller ikke Loven om Invalide-Forsørgelsen, hvor en aldeles lignende Bestemmelse forekommer? Saa skulde han snarest muligt for Consequentsens Skyld komme med et Forslag, som gik ud paa, at disse Bestemmelser om, at Enkerne kun skulle have Pension, saalænge de hensidde som Enke, skulde forandres; thi efter den ærede Forslagsstiller's Mening er sligt jo farligt for Sædeligheden, det er uforvarsomt, at disse Enkers Dyd skulde udsættes for saa store Fristelser. Allisaa foreslaae en Lov, som siger, at Pensionen skal vedblive for en Enke, selv om hun indtræder i nyt Ægteskab; men den ærede Forslagsstiller maa tilgive mig, jeg troer virkelig ikke, at han vil følge denne Opfordring, og hvis han gjorde det, turde jeg ikke love ham min Stemme. Jeg troer — ganske oprigtigt talt — at man isaafald, imod Sædvane, vilde smile ad ham; man vilde finde, at det vilde være latterligt. Men, spørger jeg, skal man da lade haant om deslige Forholdsregler til Sædelighedens Opretholdelse, men derimod være mindre betænkelig, naar det, som her, gjælder om at tage af privat Mand's Lomme? thi